

Arrest

**nr. 121 274 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. G. PIERRE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 september 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 september 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 april 2013 en op 29 mei 2013.

1.3. Op 24 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 juli 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Zamalka (Rif Dimashq), de Syrische nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Nadat u de 9de klas had afgerond zou u uw dienstplicht hebben uitgevoerd. U zou in dit licht vanaf midden de jaren '80 verschillende opleidingen hebben gekregen, waaronder een opleiding tot chauffeur en in de mechanica. U zou tijdens uw dienstplicht hebben gewerkt bij het Jaish al Shabi (Volksleger) en Amin al Askari (militaire inlichtingendienst) onder amid (brigadegeneraal) Issan Zaitun. U zou steeds in Damascus zijn aangesteld, maar ook als chauffeur hebben deelgenomen aan razzia's op Moslimbroeders buiten Damascus. U zou tijdens uw dienstplicht ernstig gewond zijn geraakt en een aantal jaren hebben moeten revalideren. Nadien zou u nog een paar jaar als persoonlijk chauffeur hebben gewerkt voor amid Issan Zaitun van de militaire inlichtingendienst. Hierna zou u via deze amid als contractueel chauffeur in dienst zijn genomen bij Idarat al-Amn al-Siyasi (Political Security Directorate, PSD) en voor verschillende kantoren van deze dienst in Damascus hebben gewerkt. Als chauffeur zou u officieren hebben moeten helpen bij het overbrengen van politieke profielen of criminelen naar de afdelingen van de PSD, die toen onder leiding van Mohammed Sabiya Al Samman stond. Soms zou u ook samen met de officieren informatie hebben moeten verzamelen over bepaalde personen in verschillende wijken. Daarnaast zou u ook buiten uw werkuren als informant hebben gewerkt. Zo zou u zelf informatie hebben verzameld over bepaalde profielen zoals criminelen en drugsverslaafden en deze informatie hebben doorgespeeld naar de PSD in ruil voor een premie. Indien nodig voerde u ook arrestaties uit. U zou daarnaast ook als taxichauffeur hebben gewerkt en uw eigen garage hebben uitgebaat waar u auto's repareerde. U zou eind jaren '90 – begin jaar '00 opnieuw als contractueel chauffeur voor verschillende afdelingen van het Ministerie van Defensie hebben gewerkt. Toen de Minister van Defensie zijn ambt neerlegde, zou u als chauffeur zijn teruggekeerd naar uw voormalig werk bij de PSD, toen onder leiding van liwa (generaal-majoor) Mohammad Dib Zeitoun. Aan het begin van de revolutie in Syrië zou u van de PSD de opdracht hebben gekregen continu paraat te zijn om als chauffeur deel te nemen aan verschillende razzia's bij activisten thuis of tijdens demonstraties. Zo zou u agenten van de interventieafdeling van de kantoren in Maysad en Al Adawi hebben moeten vervoeren naar demonstraties en dit onder leiding van amid Samer Al Umar, de leider van de interventieafdelingen. In deze periode zou u er ook vaak getuige van zijn geweest hoe gearresteerden werden gemarteld onderweg naar en in de detentiecentra zelf. U zou zelf echter nooit actief hebben deelgenomen aan arrestaties. Wanneer u in deze periode niet werd opgeroepen door de PSD, zou u uw werk als taxichauffeur verder hebben uitgeoefend. Sinds het uitbreken van de revolutie in uw land zou u steeds de gearresteerden hebben geholpen door hen te laten ontsnappen nadat zij waren opgestapt in uw bus of door stiekem het nummer van hun ouders te vragen en op die manier de familie ervan op de hoogte te brengen dat hun zoon gearresteerd was door het regime. U zou ook demonstranten op voorhand hebben gewaarschuwd als jullie onderweg waren om een demonstratie de kop in te drukken. Gezien uw job werd u al snel opgemerkt als informant en medewerker van het regime.

Uw naam zou op een dag op een lijst aan de muur van de moskee in Zamalka bekend zijn gemaakt, waarbij de aanhangers van de revolutie, en leden van de Al Sahaba brigade in het bijzonder, werden opgeroepen jullie te vinden. Uw broer zou u hiervan op de hoogte hebben gebracht en u hebben gezegd dat u uw huis in Zamalka moest verlaten. U zou verhuisd zijn naar het huis van uw grootvader in Al-Adawi (Damascus stad). U zou een tijdje in Al-Adawi gebleven zijn en dan naar uw broer in de stad Kafr Batna (Damascus) zijn vertrokken. Op die dag zou u zijn opgemerkt en beschoten door islamitische brigades. U zou het gezin van uw broer nog hebben kunnen helpen om de stad te verlaten en hen ook naar Al-Adawi hebben gebracht. In april 2012 zou u Shabiha-leden naar Homs hebben moeten brengen, omdat zij er deserteurs moesten arresteren om ze nadien naar het algemeen rekruteringscentrum in Damascus te brengen. Er zouden toen 12 à 13 personen zijn gearresteerd, maar een moeder van één van hen zou u hebben gesmeekt haar zoon vrij te laten. U zou de rekruten hebben laten ontsnappen door de achterdeur van uw bus open te laten. Toen dit zou zijn opgemerkt door omstaanders, zou u zelf ook op de vlucht zijn geslagen richting Damascus. Uiteindelijk zou u er zijn opgepakt en naar de militaire politie van Homs zijn overgebracht. Drie dagen later zou u zijn vrijgelaten en naar Damascus zijn teruggekeerd. U zou opnieuw zijn opgeroepen, maar uiteindelijk Al-Adawi zijn ontvlucht en naar een vriend van u in Ruken Al Din (Damascus) zijn vertrokken waar u verbleven zou hebben tot uw reis was geregeld. U zou via een kennis (musaud awwal, hogere onderofficier) bij de PSD van de dienst paspoorten zijn geholpen om alsnog uw paspoort te kunnen verkrijgen ondanks het

feit dat u geseind stond bij het regime. Door aan de Syrisch-Libanese grens smeergeld te betalen zou u naar Beiroet zijn verder gereisd en later vandaaruit naar Turkije zijn gevlogen. U diende uw asielaanvraag in België in op 10 september 2012.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw rijbewijs, uw geboorteakte, een uittreksel uit het geboorteregister, uw badge van de PSD, attesten van uw werk, uw blanco strafblad, een beroepscertificaat en een foto van u in het gezelschap van de Minister van Defensie. Verder legt u ook een kopie neer van uw paspoort d.d. 12 juni 2012, uw militair rijbewijs en een oproeping van de militaire rechtbank.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden bemerkt dat er niet wordt getwijfeld aan uw verklaring reeds sinds de jaren 1980 voor verschillende diensten van het Syrische regime, zoals de PSD, de militaire inlichtingendienst, het Volksleger en het Ministerie van Defensie, te hebben gewerkt. U legt immers erg spontane, uitgebreide en gedetailleerde verklaringen af over de werking van deze diensten en over de verantwoordelijken ervan (gehoorverslag I CGVS, p. 5-12 en gehoorverslag II CGVS, p. 3-6 en 10-11). Ook uw verklaring sinds het begin van de Syrische revolutie nog een lange periode voor de PSD te hebben gewerkt, kan omwille van dezelfde redenen niet worden betwijfeld (gehoorverslag I CGVS, p. 5, 10, 14-16 en 19 en gehoorverslag II CGVS, p. 3-4, 14-17 en 21). Ook de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas, kunnen bovenstaande vaststelling enkel bijtreden.

Uit menig rapporten en mediaberichten valt op te maken dat het Vrije Syrische Leger en andere opstandelingen mensenrechtenschendingen en vergeldingsacties plegen tegenover Syriërs die voor het regime actief zijn of voor de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten werken. Bijgevolg oordeelt het Commissariaat-generaal dat u terecht een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in het geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Niettegenstaande het bestaan van deze mogelijks terechte vrees voor vervolging omwille van uw profiel dient in het kader van het onderzoek van uw asioldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Dit onderzoek spitst zich toe op de activiteiten die u als chauffeur voor de PSD uitvoerde en hun gevolgen.

Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome (aangenomen op 17/7/1998). Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op ander gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen en leidinggevenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art 25 § 3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd – eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd (zie ook: UNHCR-Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses, september 2003, punt 18 e.v.).

Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds aan het begin van de revolutie (maart 2011) meermaals per week door de PSD werd opgeroepen om als chauffeur deel te nemen aan razzia's en demonstranten, deserteurs of andere tegenstanders van het Assad regime te vervoeren naar detentiecentra in Maysad, Deheli of Doriyad (gehoorverslag I CGVS, p. 10 en gehoorverslag II CGVS, p. 3-4, 15 en 16). U zou als chauffeur hebben deelgenomen aan razzia's in Damascus, maar ook in Douma en Homs, en er getuige van zijn geweest hoe demonstranten onderweg naar de detentiecentra

non-stop werden gemarteld en geslagen (gehoorverslag CGVS I, p. 15, 19 en gehoorverslag II CGVS, p. 16). Verder blijkt u ook heel goed op de hoogte te zijn van het lot dat de gearresteerden stond te wachten nadat u hen naar de detentiecentra had gebracht. Zo weet u te vertellen welke technieken er werden gebruikt om de opstandelingen te martelen. U meent deze informatie via uw collega's te hebben vernomen, maar ook zelf getuige te zijn geweest van de mishandelingen wanneer u koffie of thee ging drinken in de kelders en toekeek naar wat er gebeurde (gehoorverslag I CGVS, p. 15 en 16 en gehoorverslag II CGVS, p. 16). U verklaart hierover dan ook 'heel goed te hebben geweten wat er aan de hand was' (gehoorverslag I CGVS, p. 15).

Nog voor het uitbreken van de revolutie zou u in de jaren 1980 ook al hebben deelgenomen aan razzia's in o.a. Hama, Homs en Daraa gericht tegen de moslimbroeders. U zou destijds als chauffeur uw oversten (sergeanten, onderluitenanten, 1ste luitenanten, maar ook luitenant-kolonels en kolonels) naar de plaats van de razzia's hebben gebracht en daarna de moslimbroeders naar de gebouwen van de militaire inlichtingendienst of staatsveiligheid hebben gebracht (gehoorverslag I CGVS, p. 6-7). U was er verder van op de hoogte dat deze gearresteerden jarenlang werden opgesloten zonder dat hun familie nieuws van hen vernam of dat zij werden geëxecuteerd (gehoorverslag I CGVS, p. 7).

De PSD, één van de vier hoofdvertakkingen van de Syrische veiligheidsdiensten, wordt – net zoals de overige Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten – in verschillende rapporten en publicaties genoemd wanneer het gaat over grove schendingen van de mensenrechten zowel voor als tijdens de opstand tegen het regime. Praktijken zoals willekeurige arrestaties, foltering en het doden van ongewapende demonstranten worden tot op heden door alle veiligheids- en inlichtingendiensten toegepast. Zo werd het hoofd van de PSD, liwa Mohammad Dib Zeitoun, in mei 2011 – toen u nog voor hem werkte – al door de EU en de VS beschuldigd van respectievelijk geweld tegen demonstranten en mensenrechtenschendingen. Een aantal artikels en rapporten die over het optreden van onder meer de Syrische veiligheidsdiensten handelen, zijn toegevoegd aan het administratieve dossier.

U verklaart evenwel dat u zich zou hebben verzet tegen het onmenselijke optreden van het Syrische regime door arrestanten stiekem te laten ontsnappen, door demonstranten op voorhand van de razzia's op de hoogte te brengen of door de gearresteerden te vragen naar contactgegevens van hun familie om hen zo op de hoogte te brengen (gehoorverslag I CGVS, p. 11, 15-15 en 16). Dat de feiten inderdaad zo zouden zijn gelopen, kan echter ernstig in vraag worden gesteld.

Zo kan vooreerst de vraag worden gesteld naar uw motief om zich plots aan de kant van de opstandelingen te scharen. In dit licht kan worden verwezen naar uw lange carrière bij verschillende overheidsdiensten, waaronder de PSD, voor de aanvang van de Syrische revolutie. De vraag dringt zich immers op waarom u wel jarenlang steun zou hebben geleverd bij bijvoorbeeld de razzia's op de Moslimbroeders, maar tijdens de revolutie wel vanaf dag één last zou hebben gehad van gewetenswroeging en gekant zou zijn geweest tegen het harde optreden van het regime Assad (gehoorverslag II CGVS, p. 17). Wanneer u met deze kwestie wordt geconfronteerd, meent u dat u ten tijde van de razzia's op de Moslimbroeders nog 'een kind' was en dat u zich niet meer herinnert wat uw mening destijds was over het harde optreden van het Syrische regime (gehoorverslag II CGVS, p. 19). Gezien het feit echter dat u uw ganse carrière voor deze diensten bent blijven werken, maakt dat aan dit argument maar weinig waarde kan worden gehecht. Wanneer wordt aangedrongen op een verklaring voor uw plotse veranderde houding ten opzichte van het regime, meent u uiteindelijk dat voor de revolutie niemand zomaar werd opgepakt en gefolterd en dat de situatie na de revolutie radicaal was veranderd (gehoorverslag II CGVS, p. 20). Dit staat echter in contrast met uw eerdere verklaringen over de arrestaties van de Moslimbroeders (gehoorverslag I CGVS, p. 6-8), alsook met de reeds aangehaalde informatie betreffende de door de veiligheids- en inlichtingendiensten begane mensenrechtenschendingen voor het uitbreken van de opstand.

Verder geeft u als verklaring waarom u zich plots tegen het regime keerde, dat u tegen racisme en geweld bent (gehoorverslag II CGVS, p. 18). Ook dit kan – gezien bovenstaande – maar weinig overtuigen. Daarnaast kan de vraag worden gesteld waarom u in de eerste plaats had ingestemd met het uitvoeren van deze job tijdens de revolutie en/of waarom u – gezien uw sterke afkeer van de manier waarop het regime de revolutie aanpakte – niet eerder met uw job stopte. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tijdens de revolutie ook als taxichauffeur werkte en u dus wel kansen moet hebben gehad om u aan de situatie te onttrekken (gehoorverslag II CGVS, p. 19). Uw redenering dat u deze opdracht niet kon weigeren, omdat u anders in de problemen zou komen, valt in dit licht moeilijk te vereenzelvigen met het idee dat u wel het risico nam om demonstranten te helpen (gehoorverslag II CGVS, p. 19). Het idee dat u niet overwoog om uw job te stoppen, enkel omdat u mensen wou helpen, is gezien uw professionele verleden verder uitermate twijfelachtig (gehoorverslag II CGVS, p. 19).

Bovendien rijzen er ook heel wat vraagtekens bij de manier waarop u de arrestanten zou hebben geholpen bij het ontsnappen. Zo meent u dit te hebben gedaan door in het geniep de achterdeur van de bus te openen of door onderweg te doen alsof er iets mis was met de wagen en de demonstranten zo de kans te geven te ontsnappen. Achteraf zou u dan aan uw oversten hebben

gezegd dat de demonstranten de deur hadden stuk gemaakt of zou u hebben geveinsd niet goed te weten hoe de deuren van de bus moesten worden bediend (gehoorverslag II CGVS, p. 17). Dat u er op die manier 'elke keer', 3 à 4 keren per week, mee wegkwam demonstranten te laten ontsnappen en dit sinds maart 2011 tot uw beweerde problemen in Homs in april 2012, is uitermate ongeloofwaardig (gehoorverslag I CGVS, p. 14 en gehoorverslag II CGVS, p. 17-19). Uw verklaring hiervoor dat u 'moest blijven volhouden' en dat u 'geen andere keuze had, omdat het om jullie mensen ging', is in dit licht maar weinig verduidelijkend (gehoorverslag II CGVS, p. 18). Dat u af en toe steun zou hebben gekregen van collega's is gezien de omstandigheden evenmin een aannemelijke verklaring voor uw bewering meer dan een jaar lang dergelijke acties te hebben kunnen volhouden. Er kan immers worden aangenomen dat uw oversten dergelijke incidenten niet zo lang geduld zouden hebben, zeker gezien uw jarenlange ervaring als chauffeur (gehoorverslag II CGVS, p. 17-18). Voorts dringt zich de vraag op hoe u er praktisch in slaagde de demonstranten, die heel vaak worden geblinddoekt en handboeien om hebben, ongezien en snel vrij te laten. Uw verklaring hiervoor dat arrestanten in die periode nog niet zo werden vervoerd (gehoorverslag II CGVS, p. 18), strookt helemaal niet met de informatie die in verschillende rapporten en artikels terug te vinden is (zie landeninformatie).

Ook uw bewering demonstranten op de hoogte te hebben gebracht van geplande razzia's, is bijzonder twijfelachtig. Zo meent u onder andere de inwoners van uw stad, Zamalka, steeds te hebben ingelicht over aankomende arrestaties (gehoorverslag I CGVS, p. 16 en gehoorverslag II CGVS, p. 4, 17 en 18). Dat u dit effectief zou hebben gedaan, valt echter niet in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat precies daar op een dag uw naam bekend werd gemaakt als voorstander van het regime (gehoorverslag II CGVS, p. 4).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw bewering degenen die werden geveinsd door de PSD al die tijd te hebben geholpen en om die reden, naar aanleiding van uw betrapting, in de problemen te zijn gekomen met de autoriteiten en uw activiteiten te hebben stopgezet (gehoorverslag II CGVS, p. 19). Bijgevolg biedt u evenmin zicht op de werkelijke motieven die u er toe hebben aangezet uw activiteiten voor de PSD te staken en uw land te verlaten.

Op basis van uw verklaringen en op basis van objectieve en betrouwbare informatie die toegevoegd werd aan uw asioldossier dient dan ook geconcludeerd te worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u omwille van uw concrete activiteiten als chauffeur voor de PSD wel degelijk medeverantwoordelijk bent voor en bewust heeft bijgedragen aan misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, F (a) van de Conventie van Genève, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Om bovenvermelde redenen kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Immers, artikel 55/4, lid a van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Wat betreft het document gericht aan de militaire politie van Homs dient te worden bemerkt dat daarin enkel te lezen staat dat de oproepingsbrief die om niet nader genoemde redenen tegen u werd uitgevaardigd, werd ingetrokken en dat u wettelijk werd vrijgelaten. Dit attest kan bijgevolg geenszins uw problemen met het Syrische regime als gevolg van uw beweerde hulp aan demonstranten, ondersteunen. De overige documenten die u neerlegt betreffen geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent dat het in de huidige omstandigheden niet is aangewezen dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaringen uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zouden verkeren."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 1 F, lid a van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, het beginsel van goed bestuur dat inhoudt dat het bestuur zich op een grondige manier moet informeren vooraleer een beslissing te nemen en de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij sinds 1987, nadat hij een zwaar verkeersongeval heeft gehad tijdens de uitoefening van zijn legerdienst, geen enkele activiteit meer uitoefent voor het Syrische leger. Als zijn verklaringen over de werking van de Syrische veiligheids- en inlichtingendienst blijken te kloppen, is dit volgens verzoeker enkel te wijten aan de uitoefening van zijn legerdienst midden jaren tachtig. Als jonge twintiger wist hij niet beter dan zijn legerdienst uit te voeren en naar orders te luisteren, aldus verzoeker die er in dit verband verder op wijst dat hij op de vraag waarom hij in de jaren tachtig had meegedaan aan de razzia's op de Moslimbroeders dan ook antwoordde dat hij toen een kind was en op zich geen mening had over de harde aanpak gezien hij zich deze mening niet meer herinnert. Verzoeker vervolgt dat hij na zijn zwaar ongeval meerdere jaren heeft gerevalideerd tot hij op 29 augustus 1992 de toestemming kreeg om het leger te verlaten en van een legerpensioen te genieten. In 1992 was hij in staat om te werken maar hij wilde toen, wat ouder en wijzer, liever niet meer voor het leger werken en hij kluste gedurende al die jaren dan ook bij als garagist. Verzoeker stelt dat hij bijgevolg niet kan hebben deelgenomen, direct of indirect, aan misdrijven tegen de menselijkheid. Verzoeker acht het zeer merkwaardig dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds geen geloof hecht aan zijn beweringen in verband met zijn activiteiten tijdens de revolutie maar anderzijds toch van mening is dat hij voldoet aan de voorwaarden van de uitsluitingsgrond van artikel 1, F (a) van de vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet. Enerzijds geloven ze niet wat hij zegt en anderzijds wordt wat niet geloofd wordt gebruikt om een uitsluitingsgrond te staven, aldus verzoeker. Tot slot wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om ernstige bedreigingen tegen zijn leven of zijn persoon te ondergaan.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een vraag van de voorzitter van de Militaire Medische Raad aan de hoofdgeneesheer tot verder onderzoek van verzoeker, een doorverwijzing van verzoeker naar de dienst psychiatrie, een toestemming om het leger te verlaten en te genieten van een pensioen en drie medische attesten.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) er niet wordt getwijfeld aan zijn verklaring reeds sinds de jaren 1980 voor verschillende diensten van het Syrische regime, zoals de PSD, de militaire inlichtingendienst, het Volksleger en het Ministerie van Defensie, te hebben gewerkt gelet op zijn erg spontane, uitgebreide en gedetailleerde verklaringen over de werking van deze diensten en over de verantwoordelijken ervan en ook zijn verklaring sinds het begin van de Syrische revolutie nog een lange periode voor de PSD te hebben gewerkt om dezelfde redenen niet kan worden betwijfeld zodat verzoeker, gelet op de mensenrechtenschendingen en vergeldingsacties die het Vrije Syrische Leger en andere opstandelingen plegen tegenover Syriërs die voor het regime actief zijn of voor de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten werken, terecht een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in het geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen dat hij zich zou hebben verzet tegen het onmenselijke optreden van het Syrische regime door arrestanten stiekem te laten ontsnappen, door demonstranten op voorhand van de razzia's op de hoogte te brengen of door de gearresteerden te vragen naar contactgegevens van hun familie om hen zo op de hoogte te brengen en dat hij om die reden naar aanleiding van zijn betrapting in de problemen zou zijn gekomen met de autoriteiten en zijn activiteiten zou hebben stopgezet, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, zodat hij geen zicht biedt op de werkelijke motieven die hem er toe hebben aangezet zijn activiteiten voor de PSD te staken en zijn land te verlaten, (iii) op basis van zijn verklaringen en op basis van objectieve en betrouwbare informatie die toegevoegd werd aan zijn asiëldossier geconcludeerd dient te worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij omwille van zijn concrete activiteiten als chauffeur voor de PSD wel degelijk medeverantwoordelijk is voor en bewust heeft bijgedragen aan misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998 zodat hij dient te worden uitgesloten van bescherming onder de vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, F (a) van de Conventie van Genève en hij ingevolge artikel 55/4, lid a van de vreemdelingenwet tevens dient te

worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus en (iv) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande beslissing niet kunnen wijzigen daar in het document gericht aan de militaire politie van Homs enkel te lezen staat dat de oproepingsbrief die om niet nader genoemde redenen tegen hem werd uitgevaardigd werd ingetrokken en dat hij wettelijk werd vrijgelaten zodat dit attest geenszins zijn problemen met het Syrische regime als gevolg van zijn beweerde hulp aan demonstranten kan ondersteunen en de overige documenten geen elementen betreffen die in vraag werden gesteld.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker uitgesloten dient te worden van bescherming onder de vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *“Vooreerst dient er te worden bemerkt dat er niet wordt getwijfeld aan uw verklaring reeds sinds de jaren 1980 voor verschillende diensten van het Syrische regime, zoals de PSD, de militaire inlichtingendienst, het Volksleger en het Ministerie van Defensie, te hebben gewerkt. U legt immers erg spontane, uitgebreide en gedetailleerde verklaringen af over de werking van deze diensten en over de verantwoordelijken ervan (gehoorverslag I CGVS, p. 5-12 en gehoorverslag II CGVS, p. 3-6 en 10-11). Ook uw verklaring sinds het begin van de Syrische revolutie nog een lange periode voor de PSD te hebben gewerkt, kan omwille van dezelfde redenen niet worden betwijfeld (gehoorverslag I CGVS, p. 5, 10, 14-16 en 19 en gehoorverslag II CGVS, p. 3-4, 14-17 en 21). Ook de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas, kunnen bovenstaande vaststelling enkel bijtreden.*

Uit menig rapporten en mediaberichten valt op te maken dat het Vrije Syrische Leger en andere opstandelingen mensenrechtenschendingen en vergeldingsacties plegen tegenover Syriërs die voor het regime actief zijn of voor de Syrische veiligheids- en inlichtingendiensten werken. Bijgevolg oordeelt het Commissariaat-generaal dat u terecht een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in het geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.”

2.7. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn activiteiten voor het Syrische regime, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1, F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan dergelijk misdrijf. Het in de bestreden beslissing geciteerde artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Marteling

wordt beschouwd als misdrijf tegen de menselijkheid. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder "aanval gericht tegen een burgerbevolking" wordt verstaan: *"een wijze van optreden die met zich brengt het meermalen plegen van in het eerste lid bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een organisatie of Staat, dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft."* Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p. 6).

Om tot de toepassing van artikel 1F, a) juncto artikel 55/2 te besluiten onderzoekt de Raad de actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1A en houdt hij rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.8. Verzoeker stelt dat hij als jonge twintiger niet beter wist dan zijn legerdienst uit te voeren en naar orders te luisteren. Hij wijst erop dat hij op de vraag waarom hij in de jaren tachtig had meegedaan aan de razzia's op de Moslimbroeders dan ook antwoordde dat hij toen een kind was en op zich geen mening had over de harde aanpak gezien hij zich deze mening niet meer herinnert.

De Raad is van oordeel dat verzoekers activiteiten tijdens zijn verplichte legerdienst van 1983 tot 1986 (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag van 11 april 2013, p. 6) meer in het bijzonder in de mate deze activiteiten betrekking hebben op arrestaties van Moslimbroeders in de jaren '80, niet vallen onder de uitsluitingsclausule van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker was naar zijn eigen verklaringen, die niet worden betwist, een gewone soldaat/chauffeur zonder rang en verantwoordelijkheid. Gelet op zijn profiel kan verzoeker voor de vervolging en de arrestaties van Moslimbroeders in de jaren '80 tijdens zijn verplichte legerdienst geen individuele verantwoordelijkheid worden aangewreven die inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan een misdrijf tegen de menselijkheid, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte.

2.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven in de bestreden beslissing, die betrekking hebben op zijn activiteiten en tewerkstelling na zijn legerdienst te ontcrachten.

Zo voert verzoeker thans aan dat hij sinds 1987 geen enkele activiteit meer uitoefent voor het Syrische leger en dat hij sindsdien van een legerpensioen geniet en bijkluste. Voorts beweert hij dat als zijn verklaringen over de werking van de Syrische veiligheids- en inlichtingendienst blijken te kloppen, dit enkel te wijten is aan de uitoefening van zijn legerdienst midden jaren tachtig en de wijze waarop hij zijn ervaringen van deze jaren heeft verteld alsof het actuele gebeurtenissen betroffen. Ter terechtzitting stelt verzoeker nog dat hij alles heeft opgezocht voordat hij werd gehoord.

Verzoeker kan niet overtuigen. Hij is twee keer uitgebreid gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stuk 4 en 5, gehoorverslag van 11 april 2013 en 29 mei 2013). Verzoeker heeft gedetailleerde verklaringen afgelegd over de taken die hij heeft verricht voor de veiligheidsdienst en het Ministerie van Defensie. Verzoeker heeft met name uitvoerig toegelicht hoe hij na zijn legerdienst en revalidatie uit het leger ontslagen werd en als contractueel chauffeur en informant tewerkgesteld was (stuk 5, p. 5, 8, 9, 10, 11; stuk 4, p. 3, 4, 5, 10, 11). Hij heeft tevens een uitvoerige beschrijving gegeven van de activiteiten die hij heeft uitgevoerd na het uitbreken van de burgeroorlog (stuk 5, p. 5, 10, 14, 15, 16, 19; stuk 4, p. 3, 4, 14 e.v.). Hij heeft daarbij namen en rangen genoemd van personen die verantwoordelijk waren/zijn bij de verschillende diensten. Hij heeft daarnaast blijk gegeven van een uitvoerige kennis van de verschillende veiligheidsdiensten (stuk 5, p. 9, 12, 13; stuk 4, p. 4, 11). Dat hij al deze informatie zou hebben opgezocht of getransponeerd van de jaren '80 naar 2012 is ongeloofwaardig. De argumentatie in het verzoekschrift is dan ook niet ernstig.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nieuwe documenten, met name een "origineel" doktersattest van 7 augustus 1987 waarin wordt gesteld dat hij naar een psychiater verwezen wordt voor de behandeling

van een “schedeltraumatisme” (stukken 2 en 3), een ongedateerd medisch attest van de militaire medische raad, een schrijven van de directie voor pensioenen (stuk 4), en drie medische attesten van Belgische artsen waarin enerzijds wordt vastgesteld dat verzoeker een contusie van het rechter bovenbeen heeft en anderzijds hij persoonlijkheidsstoornissen heeft en fabuleert. Het “origineel” doktersattest van 7 augustus 1987 is duidelijk een gefabriceerd stuk vermits de fotokopie niet identiek is aan het origineel. De datum op de zegel van het “origineel” is weggekrast terwijl op de fotokopie het jaartal 2005-2007 vermeld wordt. De Belgische medische attesten over zijn verwondingen aan het been geven geen enkele informatie over de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen. Het niet-gedateerd doktersattest van dokter C. is een verwijzing naar een psychiater omdat verzoeker een persoonlijkheidsstoornis zou hebben en fabuleert. Verzoeker toont niet aan dat er enig gevolg werd gegeven aan deze verwijzing. Gelet op verzoekers verklaringen en het frauduleus karakter van het medisch attest van 1987 wordt weinig geloof gehecht aan de persoonlijkheidsstoornis en het feit dat hij zou fabuleren. Het feit dat verzoeker een zwaar ongeval heeft gehad tijdens zijn legerdienst, uit het leger werd ontslagen en een pensioen had van het leger wordt op zich niet betwist, doch wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen.

2.10. Verzoeker heeft aannemelijk gemaakt dat hij een hele “carrière”, met name van 1986 tot het begin van de revolutie in maart 2011 (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag van 29 mei 2013 p. 3-4; stuk 8, landeninformatie, “United Nations Committee Against Torture” april 2012, p. 2), voor de Syrische veiligheidsdienst/overheid gewerkt heeft als contractueel chauffeur en informant. Hij heeft toegelicht dat hij als chauffeur werd ingezet voor het vervoer van officieren, zowel voor hun privédoeleinden als bij arrestaties. Hij verklaarde verder als informant tegen betaling criminelen te hebben opgespoord en aangegeven. Uit niets blijkt dat verzoeker tijdens deze werkzaamheden betrokken was bij de opsporing en arrestatie van politieke opposanten. De Raad is van oordeel dat gelet op het profiel van verzoeker en de daden die hij heeft verricht als chauffeur en informant in de periode 1986 tot maart 2011 niet kunnen beschouwd worden als een substantiële bijdrage aan een misdrijf tegen de menselijkheid.

2.11. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker zonder enig moreel bezwaar zijn activiteiten voor de Syrische veiligheidsdiensten bij het begin van de demonstraties en rellen in maart 2011 opvoerde. Hij werkte mee aan brutale arrestaties van deserteurs en demonstranten. Hij was ook op de hoogte van de wijze waarop de arrestanten werden behandeld (*“Er werd een keer een demonstratie in Duma, in de buurt van Albasinplein georganiseerd. We gingen er met bussen naartoe en parkeerden die op de brug van Zamalka. De demonstranten kwamen uit verschillende plaatsen en waren heel moe. Dan werd divisie 14 ingezet en die hebben de demonstranten beschoten. Ze begonnen te vluchten en men deed alsof onze bussen gewone bussen waren die naar Duma gingen. Toen de bussen vol waren, vroeg de agenten de deuren te sluiten. Zo hebben ze veel mensen opgepakt. Die demonstranten werden beledigd, gemarteld, heel hard geslagen ook. (...) We wisten wat er aan de hand was. Soms gingen we naar beneden om een koffie of thee te drinken en keken ernaar. (...)”* (gehoor, 11 april 2013, p. 15) *U zei dat de demonstranten naar detentiecentra werden gebracht waar zij werden gemarteld. Gebeurde het ook dat zijn onderweg naar die centra ook al werden geslagen/mishandeld? (...) Herhaal de vraag. Ja, natuurlijk. Wat denkt u? Dat ze een kopje thee krijgen en goed behandeld worden? Ze werden tot aan hun aankomst aan het detentiecentrum geslagen. Als in de wagen een officier aanwezig is, dan durf ik mij zelf niet moeien. Dat is ook zo bij lagere officieren, niemand durft zijn mond open te doen. De demonstranten werden hard geslagen en mishandeld, overal op het lichaam. Ook beledigd. Tot de aankomst. Die mishandeling in de detentiecentra, was die systematisch? Altijd, in alle detentiecentra. Ze hebben daar echt cellen. Elke afdeling heeft eigen cellen. Ze laten de demonstranten uitkleden. Ze mochten enkel hun onderbroek aanhouden. In de laatste periode moest ik gewoon de telefoonnr. Van de demonstranten uit mijn hoofd leren. Als dat niet lukte, probeerde ik de naam van de familie te vragen. Als ik toen werd betrapt, had ik hetzelfde lot als demonstranten. AZ lacht (...) Ik heb die demonstranten naar Maysad en Deheli afdelingen vervoerd. En als er geen plaats was, dan werden die demonstranten vervoerd naar de Doriyad afdeling in de buurt van de luchthaven. (...)”* (gehoor 29 mei 2013, p. 16)). Verzoeker heeft deze activiteiten gedurende circa één jaar uitgevoerd.

In tegenstelling tot het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoeker tijdens de twee gehoren geloofwaardig heeft verteld over de wijze waarop hij bepaalde aangehouden demonstranten probeerde te helpen. Zo kan aangenomen worden dat verzoeker, indien hij persoonlijk werd benaderd door familieleden van arrestanten, pogingen ondernam om de arrestant(en) te helpen. Zo kan ook aangenomen worden dat hij telefoonnummers van arrestanten vroeg en aan familieleden doorgaf dat zij waren opgesloten of dat hij, op de hoogte van een razzia in Zamalka waar zijn broer woont, de informatie doorgaf (gehoor 29 mei 2013, p. 17). Hij ging door met zijn activiteiten voor de veiligheidsdienst tot april 2012.

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker de vlucht nam, niet omdat hij plots tot inkeer was gekomen, maar omdat hij vreesde dat zou ontdekt worden dat hij een aantal arrestanten had geholpen (gehoor 11 april 2013, p. 14; gehoor 29 mei 2013, p. 19). Verzoeker zou bij een actie in Homs om rekruten op te pakken waartoe Al Shabiha-leden de opdracht kregen, rekruten hebben laten ontsnappen. Hij werd opgepakt en naar de militaire politie gebracht en drie dagen later vrijgelaten. Toen hij in Damascus opnieuw werd opgeroepen, dook hij onder en regelde zijn paspoort en reis (gehoor 11 april 2013, p. 14).

Ook in de periode vanaf maart 2011 tot aan verzoekers vlucht in juli 2012 heeft verzoeker op geen enkel moment een leidinggevende, belangrijke of verantwoordelijke positie ingenomen binnen de Syrische autoriteiten. Zo bepaalde daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden kan, gelet op verzoekers profiel, niet worden besloten dat hij tijdens de recente burgeroorlog een substantiële bijdrage heeft geleverd aan de aangehaalde misdrijven. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker gedurende de burgeroorlog burgers en gearresteerden heeft geholpen.

2.12. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat er geen ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan of hieraan medeplichtig is. Aldus valt hij niet onder de toepassing van artikel 1, F a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. A. VAN ISACKER,
dhr W. MULS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS